

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **AUTOKANTOR plus s.r.o., IČO 29384940**
sídlem Vendryně č.p. 999, 739 94 Vendryně
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2021, č. j. 29360/21/5300-21441-702127,
ve věci daně z přidané hodnoty**

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 8. 2021, č. j. 29360/21/5300-21441-702127 a rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, dodatečný platební výměr ze dne 11. 11. 2016, č.j. 3404980/16/3218-52522-804482, platební výměr ze dne 11. 11. 2016, č.j. 3405165/16/3218-52522-804482, platební výměr ze dne 11. 11. 2016, č. j. 3405325/16/3218-52522-804482, platební výměr ze dne 11. 11. 2016, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje

3405485/16/3218-52522-804482, platební výměr ze dne 11. 11. 2016, č.j.
3405575/16/3218-52522-804482, platební výměr ze dne 11. 11. 2016, č. j.
3403278/16/3218-52522-804482, platební výměr ze dne 11. 11. 2016, č. j.
3403588/16/3218-52522-804482 se zrušují.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 75 772 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 11. 10. 2021 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 11. 11. 2016, dodatečnému platebnímu výměru a platebním výměrům na daň z přidané hodnoty. Jde již o druhé rozhodnutí žalovaného ve věci, neboť první rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 10. 2020, č. j. 22 Af 2/2018-109, a to pro podstatné vady řízení spočívající v nezákonném odepření účasti žalobce na výslechu svědků J. K. a K. B., potažmo nezákonném provedení opakovaného výslechu a pro nepřezkoumatelné vypořádání žalobcovy žádosti o opakování výslechu svědků. Na základě tohoto zrušujícího rozsudku rozhodl žalovaný znovu, a to napadeným rozhodnutím.
2. Žalovaný se v dalším řízení k věci postavil tak, že přistoupil k posouzení, zda soudem namítaná vada s ohledem na objektivní nemožnost výslechu svědků je s to zasáhnout do původního závěru správce daně, potažmo žalovaného v takové intenzitě, že již nebude možno konstatovat zákonnost tohoto původního závěru, kdy uvedené skutečnosti z výpovědí těchto dvou svědků využil v páté a šesté objektivní okolnosti uvedené ve zrušeném rozhodnutí odvolacího orgánu.
3. Podle žalobce soudem zjištěná a žalovaným neodstraněná vada řízení je vadou, která mohla mít vliv i na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalobce je podstatné, že krajský soud nevytkl žalovanému pouze porušení ustanovení o řízení, nýbrž také zásadní nedostatek ve zjišťování skutkového stavu. V důsledku úmrtí svědků nejen, že nedošlo k nápravě procesní vady, nýbrž nedošlo ani k doplnění základních skutkových zjištění. Stojí-li závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, je jeho rozhodnutí opět nezákonné.
4. Žalobce dále namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení otázky prokázání existence daňové ztráty, resp. podvodu na DPH v identifikovaných dodavatelských řetězcích.
5. Pokud se týče daňové ztráty u dodavatele Bewega, namítl žalobce, že nebyla vypořádána jeho odvolací námitka, že není zřejmé, jaká dodání, jakého zboží měla být vykázána, resp. s jakým datem uskutečnění zdanitelného plnění. Podle žalovaného bylo náhledem do VIES Shodu s prvopisem potvrzuje

zjištěno, že slovenská společnost Klimex vykázala dodání zboží společnosti Bewega v měsíci únor a březen 2013. Žalobce uvedl, že v měsíci únor 2013 přijal od svého dodavatele Agentura Pacto šest dodávek oceli a v měsíci březnu čtyři dodávky oceli. Ze zprávy o daňové kontrole ani z napadeného rozhodnutí není zřejmé, k jakým konkrétním zdanitelným plněním mezi společnostmi Bewega a Agentura Pacto mělo dojít; podle žalobce bez těchto zjištění nelze posoudit, zda jsou dodávky nahlášené ve VIES totožné s dodávkami zboží, které žalobce v posuzovaných zdaňovacích obdobích nakoupil od společnosti Agentura Pacto. Žalovaný přitom k předmětné odvolací námitce žalobce sdělil, že správci daně bylo vykázání intrakomunitárního plnění společnosti Bewega známo právě z VIESu. Žalovaný připustil, že

společnost Bewega za zdaňovací období únor 2013 sice podala přiznání k DPH, ale osobou neoprávněnou, s tím, že nereagovala na výzvu k odstranění vad podání, a proto bylo správcem daně posouzeno jako neúčinné podání, přičemž společnost Bewega vykázala v neúčinném daňovém přiznání intrakomunitární pořízení zboží v hodnotě 52 mil. Kč a za zdaňovací období březen 2013 daňové přiznání nepodala.

6. Podle žalobce i neúčinné daňové přiznání mělo být v daňovém řízení ve věci žalobce zohledněno. Ze zprávy o daňové kontrole ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jakou daňovou ztrátu žalovaný u společnosti Bewega zjistil. Podle žalobce je také nedostatečný závěr žalovaného ve vztahu k nepodání daňového přiznání společností Bewega v souvislosti s daňovým podvodem. Ani v tomto případě podle žalobce není zřejmá výše daňové ztráty. Z podkladů založených ve spise vyplývá, že společnosti Bewega nebyla žádná daň za předmětná zdaňovací období stanovena; v tom případě ovšem daňová ztráta neexistuje.
7. Pokud se týče daňové ztráty u společnosti Agentura Pacto, tu žalovaný dovodil na podkladě zjištění, že po provedeném postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2013 byl společnosti Agentura Pacto vyloučen odpočet z přijatých zdanitelných plnění od společnosti Bewega, protože společnost po předložení daňových dokladů se správcem daně nespolupracovala. Žalobce namítal, že jakkoli doměřená daň u společnosti Agentura Pacto je daňovým nedoplatkem, s ohledem na zjištění ve věci daňového řízení žalobce se zcela zjevně nejedná o následek podvodu na DPH. Trvá-li žalovaný na závěru o chybějící dani u Agentury Pacto tak, jak byla zjištěna místně příslušným správcem daně, znamená to rozpad identifikovaného obchodního řetězce. Žalobce dále namítl, že vykázaná daňová povinnost společnosti Agentura Pacto činila 30 000 Kč, což není pro odepření žalobcem uplatňovaného odpočtu dostačující. Co se týče neuhrazené daňové povinnosti vyměřené odlišně od podaného daňového přiznání společnosti Agentura Pacto, byla tato odlišnost způsobena odepřením nároku na odpočet společnosti Agentura Pacto v důsledku neprokázání přijetí plnění od společnosti Bewega, o kterém však bylo v řízení zjištěno, že se uskutečnilo. Podle žalobce daňovou ztrátu způsobil až zásah správce daně.
8. Ve vztahu k daňové ztrátě u společnosti Nyx System žalobce namítl, že žalovaný původně v seznámení podle § 115 odst. 2 daňového řádu posoudil daňovou ztrátu odlišně než v napadeném rozhodnutí. Žalobce namítá, že ze skutečností uvedených žalovaným daňová ztráta neplyne. Žalovaný především podle žalobce neuvedl, jaká daňová povinnost byla společností Nyx System tvrzena a jaká jí byla vyměřena a není tak zřejmé, v jakém směru se vyměřená daňová povinnost liší od daňového tvrzení. Podle žalobce nebyla prokázána žádná shoda s prvopisem potvrzuje

daňová ztráta jakožto důsledek podvodu na DPH. Společnosti Nyx System byl vyloučen nárok na odpočet z tvrzených přijatých zdanitelných plnění z důvodu nespolupráce společnosti v rámci daňové kontroly této společnosti, přičemž nedostatečnou procesní aktivitu této společnosti nelze bez dalšího ztotožňovat s podvodem na DPH.

9. Žalobce se dále v žalobě obsáhle věnoval jednotlivým *nestandardním* okolnostem, identifikovaným žalovaným v napadeném rozhodnutí. Podle žalobce nelze mezi okolnosti prokazující spáchání podvodu na DPH zařadit personální propojení žalobce s odběratelem KANERSTAV, a to v osobě jednatelky obou společností Ing. Jany Kantorové. Žalobce nesouhlasí, že se do obchodů zapojil bez ekonomického opodstatnění; jeho zapojení je totiž třeba vnímat v kontextu situace, kdy žalobce a jeho odběratel jsou spojenými osobami.
10. K otázce personálního propojení mezi dodavatelem žalobce především žalobce zdůraznil, že zjištění žalovaného nejsou doplněna žádnou hodnotící úvahou ve vztahu ke spáchání podvodu na DPH.
11. Jestliže žalovaný mezi nestandardní okolnosti zahrnul to, že dodavatelé měli virtuální sídlo, či že neměli majetek, sklady příp. zaměstnance, dále, že dodavatel Nyx System a subdodavatel Bewega měli jednatele či společníky slovenské nebo rumunské národnosti a dále, že předmět podnikání u dodavatele Bewega a Nyx System byl výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, směřují podle žalobce popsání zjištění fakticky ke zpochybnění schopnosti dodavatelů obchody reálně uskutečnit a souvislost s podvodem na DPH z nich neplyne.
12. Žalobce se neztotožňuje ani s žalovaným vytýkanou absencí písemné smlouvy. Jednak uvedl, že žalovaný opět nepopsal, jak zjištění týkající se absence písemných smluv mají souviset s podvodem na DPH a jednak zdůraznil, že žalovaný neposoudil všechny relevantní individuální okolnosti posuzovaných obchodů. Jelikož se předmětné dodávky zboží realizovaly tak, že nejprve přijelo zboží na místo určení, žalobce za toto zboží zaplatil, načež zboží bylo vyloženo, nemohla logicky ani nastat situace, že by se žalobce ocitl v prodlení se zaplacením kupní ceny; sjednání úroků z prodlení by tudíž bylo bezvýznamné, resp. neefektivní. Žalobce svá obchodní rizika eliminoval při samotném dodání zboží, kdy zaměstnanci odběratele řádně zkontrolovali zboží a teprve poté byl podepsán dodací list.
13. Pokud jsou dodavatelé nekontaktní, což žalovaný označil za další nestandardní okolnost, tato může být zapříčiněna i jinými okolnostmi než snahou zakrýt daňový podvod. Pakliže dlouhodobě, i po dobu několika let před uskutečněním obchodů s žalobcem, nepodávali dodavatelé daňová přiznání, měla především zásáhnout finanční správa. Skutečnost, že se tak nestalo, nemůže jít k tíži žalobce.
14. K okolnosti, že žalobce uhradil dne 12. 2. 2013 platbu na účet společnosti Bewega, na který hradil za dodání zboží od společnosti Agentura Pacto a dále, že v rozmezí 12. 4. 2013 až 17. 4. 2013 uhradil žalobce platbu na účet společnosti Nubarron namísto Agentura Pacto, nezohlednil žalovaný, že první platba na účet společnosti Bewega byla učiněna omylem, v případě úhrad na účet společnosti Nubarron se jednalo o účet uvedený na fakturách.
15. Vytýká-li žalovaný, že společnost Nyx System nedisponovala finančními prostředky na úhradu vlastní daňové povinnosti, jedná se o nestandardnost na straně uvedené společnosti, nikoliv žalobce a žalobce namítá, že není dána žádná souvislost s podvodem na DPH. Shodu s prvopisem potvrzuje

16. K informacím k bankovnímu účtu společnosti Agentura Pacto, z nichž žalovaný zjistil, že na tento účet byly v období ledna až března 2013 připsány prostředky ve výši 35 585 694 (z toho od žalobce 3 637 065 Kč), které byly vybírány především v hotovosti, namítá žalobce, že žalovaný opět nepřipojil úvahu o tom, jak tato zjištění souvisí s podvodem na DPH.
17. Označení dodavatele za nespolehlivého plátce je ex post nastalou skutečností. Nezveřejnění účetních závěrek nevyovídá ničeho o podvodu na DPH.
18. Žalobce tak shrnul, že žalovaný dostatečně neprokázal existenci podvodu na DPH.
19. Žalobce dále v žalobě namítl, že žalovaný neprokázal dostatečně existenci *objektivních* okolností, které by měly svědčit o tom, že žalobce o účasti na podvodu věděl nebo měl a mohl vědět. Opět obsáhle argumentoval k jednotlivým objektivním okolnostem zjištěným a označeným žalovaným.
20. K neověřování informací o dodavatelích žalobce namítl, že žalovaný neidentifikoval žádnou indicii, která v okamžiku sjednání či realizace obchodů mohla a měla žalobce upozornit na možný podvod na DPH. Žalovaným učiněná zjištění se týkají ryze obchodních rizik, resp. faktické schopnosti dodavatelů dodat zboží a nijak nesouvisí s tvrzeným podvodem na DPH, potažmo s povědomostí žalobce o podvodu. K vytýkané absenci webových stránek dodavatelů žalobce namítl, že v předmětném období nebylo obvyklé, aby se obchodníci s betonářskou ocelí prezentovali na webových stránkách; obchody se uzavíraly zejména na základě osobních kontaktů s obchodními zástupci. Co se týče předmětu podnikání dodavatelů, mělo pro žalobce zásadní význam to, že tito dodavatelé fakticky disponovali kvalitním železem, jak bylo možné ověřit z jeho kontroly a certifikátů zboží.
21. Žalobce dále nesouhlasí se závěry žalovaného, že byl do obchodů vložen uměle. Má za to, že se nemůže jednat o objektivní okolnost, neboť vytýkané nestandardnosti se týkají žalobce a jeho odběratele. V té souvislosti připomněl, že odběratel žalobce KANERSTAV vznikl v roce 2010 a od počátku se zabývá úpravou betonářské oceli pro stavební činnost. Tuto společnost je nutno zařadit mezi menší společnosti zpracovávající železo, materiál nakupovala společnost podle aktuální potřeby. To mělo za následek nedosažitelnost navázání obchodního vztahu s velkými, prověřenými dodavateli železa (např. Třinecké železárny). To nutilo KANERSTAV vyhledávat možné dodavatele zejména přes internet. Na trhu zcela běžně docházelo k nákupu železa přes obchodníky či zprostředkovatele. Oproti roku 2010 vzrostl obrat společnosti KANERSTAV na cca 33 milionů Kč, avšak s ohledem na to, že se jednalo o společnost s krátkou historií, nebylo možné získat úvěr pro potřeby financování výrobních nákladů. Řešení nabídl žalobce s tím, že materiál nakoupí místo KANERSTAVU, zaplatí za něj online platbou hned při převzetí zboží a KANERSTAVU zboží prodá s navýšením ceny o 20 haléřů na kilogram s prodlouženou splatností na 60 dnů. Jednalo se o oboustranně výhodný způsob obchodování. KANERSTAV by totiž jinak (bez toho, aby zboží nakoupil od žalobce) musel zaplatit vyšší cenu, neboť by nebyl schopen hradit cenu zboží ihned po převzetí. Žalovaný ve svých úvahách pomíjí podnikatelskou realitu. Žalobce podotkl, že situaci nebylo možné řešit ani půjčkou, neboť KANERSTAV by byl předlužen a přišel by o možnost zamýšleného navýšení úvěrového rámce. Žalobce ani neporušil péči řádného hospodáře, když samotnou realizací nákupu se zabýval subjekt v pozici konečného spotřebitele s mnohaletými

Shodu s prvopisem potvrzuje

zkušenostmi a znalostmi, přičemž péči odběratele by žalobce nikdy nebyl schopen adekvátně nahradit. Jednání žalobce a jeho odběratele mělo jasnou logiku.

22. Žalobce také rozporuje údajný nestandardní průběh obchodních vztahů. Zdůraznil, že navázání obchodního vztahu s dodavatelem Agentura Pacto bylo zcela standardní, kdy na trhu s betonářskou ocelí probíhaly v daném období obchody prostřednictvím různých menších obchodníků. Podle žalobce je vnitřně rozporný závěr žalovaného, kdy zpochybňuje oprávnění pana Dvořáčka jednat za společnost Agentura Pacto za situace, kdy dodání zboží touto společností není sporné.
23. Ve vztahu k dodavateli Nyx System a žalovaným vyjevených nestandardností při sjednávání obchodů žalobce namítl, že se jedná o subjektivní hodnocení žalovaného, které není opřené o žádný důkaz. Žalovaný dále vytkl žalobci, že se při uzavírání obchodů choval zcela pasivně, když tuto činnost přenechal svému odběrateli. Tyto závěry považuje žalobce za zmatečné a nesrozumitelné, důvěra v odběratele byla logická a podložená.
24. Obdobně žalobce argumentoval ve vztahu k vytýkanému způsobu komunikace. Zopakoval, že komunikaci se zástupci dodavatelů zajišťovaly pověřené kompetentní osoby na straně odběratele. Pan J. jako vedoucí výroby odběratele ze své funkce dokázal nejlépe posoudit aktuální potřebu železa pro výrobu. Obchodní vztahy sjednával výlučně jednatel odběratele. Oprávnění pana D. jednat za dodavatele *nebylo správcem daně ani žalovaným zpochybněno*. Ze strany žalovaného se projevuje neznalost podnikatelské praxe. Žalovaný dovodil existenci objektivní okolnosti pouze z jednání samotného žalobce a neprokázal existenci žádné indicie, která by mohla žalobce varovat před účastí na podvodu spáchaném dodavatelem.
25. Pokud se týče absence smluvní dokumentace, namítl žalobce, že uzavírání smluv po telefonu či emailem bylo v daném období na trhu naprosto obvyklé. Jakkoliv žalobce neuzavřel smlouvy písemně, vyvážil to jinými opatřeními, kterými eliminoval riziko budoucích sporů. Ke každé dodávce měl k dispozici písemnou fakturu vydanou dodavatelem, obsahující razítko a podpis jednatele, potvrzené dodací listy a certifikáty, přičemž tyto listiny dostatečně suplovaly písemné kupní smlouvy.
26. K nesledování kvality zboží žalobce namítl, že žalovaný vytýká žalobci nedoložení důkazních prostředků ve vztahu k faktickému dodání zboží, které ovšem zároveň nezpochybňuje. K absenci vlastních dopravních prostředků, manipulační techniky a skladů se jedná o shodnou opakovanou výtku, a sice, že betonářská ocel byla žalobcem nakupována výhradně pro potřeby KANERSTAVu.
27. Je-li žalobci dále vytýkána úhrada zboží na nezveřejněné účty, je tím vytýkána neobezřetnost, nikoliv relevantní indicie nasvědčující podvodu na DPH. Žalobce o nezveřejnění účtu dodavatelem nevěděl a ani nemusel.
28. Konečně, k záležitosti týkající se zablokování účtu společnosti Bewega, tato zapříčinila vyšší obezřetnost žalobce, který však neměl jiný nástroj než opakované prověření v evidenci plátců DPH.
29. Zcela ve shodném duchu následně žalobce argumentoval k (ne)přijetí potřebných opatření k zamezení jeho účasti na podvodu na DPH. Zároveň zdůraznil, že byla prokázána dobrá víra žalobce a že správce daně, resp. žalovaný neunesli své důkazní břemeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje

30. Žalobce v žalobě dále vznesl námitku, že daňové orgány neposoudily předmětné řetězce jednotně a nepřijaly souladné závěry. Poukázal na skutečnost, že u odběratele žalobce, společnosti KANERSTAV vedl správce daně za předmětná zdaňovací období také daňovou kontrolu, v rámci níž nebyly u odběratele zjištěny skutečnosti, které by umožňovaly neuznat nárok na odpočty DPH. Přitom žalobce a společnost KANERSTAV jednali při pořízení zboží ve shodě. Za zcela totožného skutkového stavu daňové orgány dospěly u obou společností ke zcela rozdílnému závěru, což žalobce považuje za libovůli.
31. Žalovaný dále zamířel důkazní prostředek z trestního řízení – usnesení policejního orgánu, které svědčilo žalobci, neboť jím bylo odloženo trestní řízení ve vztahu k žalobci (ve vztahu k prověřování zkrácení DPH).
32. Na závěr žalobce vznesl námitku aplikační přednosti ručení za nezaplacenou daň.
33. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
34. Má za to, že jeho postup neodporuje § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť po vrácení věci krajským soudem uložil správci daně provést opakované výpovědi svědků J. K. a K. B., tedy postupoval zcela v souladu s pokyny soudu. Jelikož z odpovědi správce daně vyplynulo, že oba svědci v mezidobí zemřeli, bylo třeba si učinit úsudek o tom, zda se jedná o vadu, pro kterou již nelze v řízení pokračovat nebo o vadu, která nebrání meritornímu projednání věci. S odkazem na bod [44] a násl. napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že úmrtí svědků nemůže jít k tíži žalobce, a proto žalovaný vypustil z vědomostního testu pátou a šestou objektivní okolnost, nicméně i po této redukci zbylé objektivní okolnosti ve svém souhrnu dosahují takové intenzity svědčící o závěru, že žalobce o daňovém podvodu vědět mohl a měl. Nemožnost opětovného výslech svědků tak nemůže kontumovat ani daňové řízení. Žalovaný dále nepovažuje za důvodnou námitku libovůle postupu správce daně; připomněl, že každé daňové řízení je unikátní a jedinečné a nelze vztahovat automaticky výsledky jednoho řízení na řízení další. Nadto, totožnou námitku již krajský soud v předchozím rozsudku považoval za nedůvodnou. Pokud se týká důkazu z trestního řízení, žalobce na předmětné usnesení Policie ČR nikdy neodkázal a nenavrhl jej provést. Žalovanému nelze klást k tíži, že bez aktivity žalobce se v odůvodnění rozhodnutí k této otázce nevyjádřil. Stran námitky přednosti aplikace § 109 ZDPH žalovaný odkázal na konstantní judikaturu.
35. Pokud se týče námitek stran samotné existence daňového podvodu, objektivních okolností a posouzení obezřetnosti žalobce, připomněl žalovaný, že ve vztahu k chybějící dani postupoval ve světle relevantní judikatury, zejména pak zdůraznil závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. 9 Afs 160/2020-49, příp. ze dne 19. 11. 2021, č. j. 5 Afs 239/2020-46. Má za to, že řádně identifikoval chybějící daň ve všech řetězcích. Poukázal na jím zjištěné nestandardní okolnosti a zopakoval závěr, že má za prokázanou existenci daňového podvodu. Následně v souladu s napadeným rozhodnutím zopakoval jednotlivé zjištěné objektivní okolnosti a setrval na závěrech o jejich důvodnosti. Shodně pak argumentoval též ve vztahu k přijatým opatřením ze strany žalobce a jeho námitky považoval za nedůvodné.

Posouzení věci krajským soudem

36. Krajský soud připomíná, že ve věci daně z přidané hodnoty za shora vymezená zdaňovací období ve vztahu k žalobci již rozhodl celkem třikrát. Poprvé rozsudkem ze dne 8. 10. 2020, Shodu s prvopisem potvrzuje

č. j. 22 Af 2/2018-109, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného, a to pro podstatné vady řízení spočívající v nezákonném odepření účasti žalobce na výslechu svědků J. K. a K. B., potažmo nezákonném provedení opakovaného výslechu a pro nepřezkoumatelné vypořádání žalobcovy žádosti o opakování výslechu svědků. Proti tomuto rozsudku žalovaný nebrojil kasační stížností. Na základě tohoto zrušujícího rozsudku rozhodl žalovaný znovu, a to nyní napadeným rozhodnutím. K podané žalobě rozhodl zdejší soud nejprve rozsudkem ze dne 10. 11. 2022, č.j. 22 Af 45/2021-108, jímž žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 9. 2024, č.j. 6 Afs 3/2023-104 tento rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

37. V uvedeném kasačním rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil právní názory, jimiž byl krajský soud při svém rozhodování ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán a které krajský soud vypořádal v následném rozsudku ze dne 27. 2. 2025, č.j. 22 Af 45/2021-136, jímž zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí (platební výměry) správce daně. Nicméně i tento rozsudek byl (ke kasační stížnosti žalovaného) zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2026, č.j. 6 Afs 41/2025-53.
38. Nejvyšší správní soud v posledně uvedeném rozsudku uvedl, že kasační stížnost je přípustná, přestože se jedná o opakovanou kasační stížnost. Kasační námitky se totiž netýkaly otázek, které již Nejvyšší správní soud věcně posoudil a krajský soud se jeho právním názorem řídil. Přípustná kasační námitka se týkala žalobní námitky libovůle správce daně, kterou krajský soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2025 posoudil odlišně než ve svém předchozím rozsudku ze dne 10. 11. 2022.
39. Podle NSS byl chybný závěr krajského soudu v rozsudku ze dne 27. 2. 2025 o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Námitku libovůle (popř. narušení legitimního očekávání) z důvodu odlišného posouzení věci v rámci daňové kontroly u společnosti KANERSTAV, žalobkyně v průběhu daňové kontroly, ani v rámci odvolacího řízení, nevznesla. Napadené rozhodnutí tak nemůže být nepřezkoumatelné proto, že se s takovou námitkou nevypořádalo. NSS shrnul, že jelikož byla námitka libovůle správce daně vznesena až v řízení před soudem a stěžovatel neměl povinnost se touto otázkou bez námitky vznesené v odvolacím řízení v napadeném rozhodnutí zabývat, bude v dalším řízení na krajském soudu, aby sám uplatněnou žalobní námitku věcně posoudil. Argumenty, které stěžovatel v řízení o žalobě na obhajobu postupu a závěrů daňových orgánů vznesl, případně dále vznese, mohou mít vliv na posouzení důvodnosti žaloby. Krajský soud dále pochybil, jestliže vycházel ze zprávy o daňové kontrole společnosti KANERSTAV, aniž jí provedl řádné dokazování, tedy neprovedl ji k důkazu při jednání.
40. Výše uvedenými závěry je krajský soud při svém rozhodování ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. Krajský soud nejprve rekapituluje, že v rozsudku ze dne 27. 2. 2025, č.j. 22 Af 45/2021-136 se podrobně zabýval jednotlivými žalobními námitkami, jimiž žalobce prokazoval, že nebyl zapojen do daňového podvodu. Krajský soud, pouze s výjimkou námitky libovůle správce daně, dospěl k závěru, že námitky jsou nedůvodné, a naopak byly přesvědčivě prokázány podmínky narušení daňové neutrality a zároveň podmínky daňového podvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

41. Ve stručnosti krajský soud nejprve pro přehlednost přiblíží průběh daňového řízení: na základě výzev k odstranění pochybností ze dne 10. 4. 2013, 20. 8. 2013, 20. 9. 2013, 16. 10. 2013 a 15. 11. 2013 byl ze strany správce daně vůči žalobci zahájen postup k odstranění pochybností ve vztahu k DPH za zdaňovací období únor, červen, červenec, srpen a září 2013 a na základě výzev ze dne 10. 12. 2013 a 16. 1. 2014 byl ze strany správce daně vůči žalobci zahájen postup k odstranění pochybností ve vztahu k DPH za zdaňovací období říjen a listopad 2013. Protokolem ze dne 23. 11. 2013 došlo ze strany správce daně k ukončení postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období únor, červen, červenec, srpen a září 2013 a k zahájení daňové kontroly za uvedená období s tím, že rozsah daňové kontroly je dán především nákupem a prodejem betonářské oceli. Protokolem ze dne 23. 2. 2015 došlo k témuž ve vztahu ke zdaňovacím obdobím říjen a listopad 2013. Dne 11. 11. 2016 byly ve věci vydány dodatečné platební výměry a platební výměry na DPH za uvedená období, proti kterým si žalobce podal odvolání.
42. V rámci odvolacího řízení bylo doplněno dokazování, a to mj. dne 23. a 24. 5. 2017 výsledkem svědků K. a B. Žalobce požadoval v rámci odvolacího řízení opakování těchto výsledků, tento návrh však žalovaný neakceptoval. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 11. 2017, č. j. 46262/17/5300-21441-702127. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 10. 2020, č. j. 22 Af 2/2018-109. V řízení po zrušujícím rozsudku krajského soudu žalovaný uložil správci daně opakovaně vyslechnout uvedené svědky, což se však stalo objektivně nemožným z důvodu jejich úmrtí. Žalovaný poté zcela správně přistoupil k úvaze, zda doposud zjištěný skutkový stav ob stojí z hlediska zákonnosti jím přezkoumávaných prvostupňových rozhodnutí, či zda zcela kontumuje výsledky dosavadního řízení. V bodech [44] - [52] napadeného rozhodnutí žalovaný vyhodnotil, že i při akceptaci vady spočívající v nemožnosti výsledků uvedených svědků, nalezl dostatečně silné objektivní okolnosti, svědčící o závěru, že žalobce mohl a měl o podvodu na DPH vědět, přičemž žalobci nekladl k tíži pátou a šestou okolnost uvedenou v původním rozhodnutí žalovaného.
43. Pokud se týče právního posouzení, krajský soud s odkazem na své předchozí závěry, uvádí, že je nedůvodná námitka týkající se vypořádání otázky nemožnosti opakovaného výsledku svědků Klča a Bárty. Žalovaný se po prvním zrušujícím rozsudku podepsaného soudu ocitl v situaci, kdy bylo objektivně nemožné zhojit vadu řízení vytčenou žalovanému krajským soudem; nemožnost výsledku svědků tak nemůže být nyní vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za uvedených okolností bylo totiž na místě uvážit, jak učinil žalovaný, nakolik nedostatky ve skutkových zjištěních v důsledku nemožnosti výsledku svědků ovlivní soubor skutkových zjištění a celkový skutkový stav a následně, zda se promítne i do právního hodnocení. Soud přisvědčil postupu žalovaného, který nekladl k tíži žalobce objektivní okolnosti, u nichž vycházel při zjišťování skutečností právě z nesprávně provedených svědeckých výpovědí. Zároveň krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav zjištěný žalovaným ob stojí a že ob stojí také následné právní hodnocení.
44. Dále jako nedůvodnou shledal krajský soud také námitku přednosti aplikace § 109 ZDPH. V tomto směru postačí připomenout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 7 Afs 8/2018-56, SbNSS č. 3844/2019, podle kterých „Právní úprava ručení příjemce zdanitelného plnění obsažená v § 109 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z

Shodu s prvopisem potvrzuje

přidané hodnoty, není speciální právní úpravou vůči odepření nároku na odpočet daně z důvodu zapojení do podvodného řetězce na dani z přidané hodnoty.“, s nimiž se krajský soud ztotožňuje a nemá důvod se od nich jakkoli odchýlit.

45. Krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou ani námitku „zamlčení“ důkazů z trestního řízení. Jak správně podotkl žalovaný ve svém vyjádření, žalobce v průběhu daňového řízení nikterak nenavrhoval doplnění dokazování jím označeným usnesením policejního orgánu a není tak pochybením žalovaného, že se jím bez aktivity žalobce nezabýval. Tento závěr aproboval také Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku.
46. Krajský soud se dále zabýval námitkami směřujícími do samotné podstaty věci, tedy závěrů žalovaného, potažmo správce daně o existenci podvodu na DPH a následně vědomosti žalobce o něm ve spojení s (ne)existencí účinných opatření k zamezení účasti žalobce na podvodu. Ani ty neshledal důvodné.
47. Je na místě připomenout, že v projednávané věci daňové orgány zjistily daňový podvod v dodavatelsko-odběratelském řetězci společností:

A) Kimex → Bewega → Agentura Pacto → žalobce → KANERSTAV

a dále

B) Vimex/Slovakia Steel → Nyx System → žalobce → KANERSTAV

Daňové orgány vysvětlily, že v řetězci A) společnost Bewega za zdaňovací období únor 2013 sice podala přiznání k DPH, ale osobou neoprávněnou, s tím, že na odstranění vad nereagovala, a proto bylo správcem daně posouzeno jako neúčinné podání a deklarovaná povinnost nebyla uhrazena. Společnost Bewega nevykázala za posuzovaná období plnění pro společnost Agentura Pacto. Společnost Bewega nevykázala a neodvedla daň z dodání zboží společnosti Agentura Pacto. Tato nepřiznaná a nedovedená daň úzce souvisí s plněním, ze kterého si Agentura Pacto a následně žalobce nárokoval daň na vstupu.

Agentura Pacto daňové přiznání za předmětná období sice podala, ale deklarovanou daň neuhradila. Společnost Bewega plnila funkci „missing tradera“ a Agentura Pacto „buffera“. V důsledku uvedených skutečností došlo dle daňových orgánů k narušení neutrality daně a byla u dodavatelů identifikována chybějící daň.

48. V řetězci B) daňové orgány uzavřely, že společnost Nyx System nevykázala pořízení zboží z JČS, přičemž za zdaňovací období říjen 2013 nebylo uvedenou společností podáno daňové přiznání. Správce daně z důvodu nespolupráce neuznal přijatá plnění a daňová povinnost vyplývající z výsledků daňové kontroly, nebyla ze strany uvedené společnosti uhrazena. Chybějící daň tak byla shledána u uvedeného dodavatele žalobce.
49. Krajský soud má na rozdíl od žalobce za to, že takto identifikovaná chybějící daň zcela odpovídá judikatuře správních soudů a SDEU. Zdůrazňuje přitom, že chybějící daň nemusí být přesně vyčíslena, jak se mylně domnívá žalobce. „Chybějící daň“ u nekontaktních společností nemusí a často ani nemůže být jednoznačně určena a daňové orgány mohou

Shodu s prvopisem potvrzuje

unést své daňové břemeno i tehdy, když se jim nepodaří zjistit, u kterého z článků a v jaké přesné výši se daň či její část ztratila. Chybějící daň u jednoho z článků nemusí odpovídat odepřené výši požadovaného odpočtu u jiného článku. Podstatné je, že zjištění daňových orgánů ve svém souhrnu s dostatečnou pravděpodobností nasvědčují tomu, že jednání článků řetězce a jejich nesoučinnost byly záměrné s úmyslem zastřít transakce a znemožnit daňovým orgánům zkontrolovat, jestli byla daň přiznána pravdivě (viz rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Afs 324/2020-109).

50. Podvodnému charakteru zjištěných řetězců nasvědčuje především zvolený model obchodování. V první řadě žalovaný zdůraznil personální propojení v osobě Ing. J. K. Krajský soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. Ačkoli totiž bylo zjištěno, že se žalobce zabýval zcela odlišnými činnostmi, zapojil se bez vlastního ekonomického opodstatnění do obchodu s betonářskou ocelí. Neobstojí na tomto místě vysvětlení žalobce, že k zapojení došlo proto, že odběratel žalobce nedisponoval likvidními prostředky k okamžité úhradě za pořízení zboží. Uvedené totiž vysvětluje ekonomický význam transakcí pro odběratele žalobce, nikoli však pro samotného žalobce. Personální propojení pak odpovídá zvolenému modelu obchodování – využití ovládané společnosti jako „záložny“, prostředníka pro získání potřebného zboží, avšak při minimalizaci vlastního rizika. Již tato skutečnost však měla být pro žalobce varovným znakem vypovídajícím o zcela nestandardním způsobu obchodování. Také personální propojení mezi dodavatelem se jeví jako nestandardní, neboť je spojená s rezignací žalobce na ověření osob, s nimiž při uzavírání obchodů jednal. To vše pak především souvisí s tím, že fakticky obchodování žalobce řídil jeho objednatel, který fakticky transakce sjednával, zboží přebíral a dával pokyny k úhradám, to vše bez faktického přičinění žalobce coby „hlavního“ objednatele.
51. K nestandardnostem lze řadit také virtuální sídla dodavatelů, neexistence písemné smlouvy na dodání zboží a konečně následně nekontaktnosti. Bez zajímavosti nejsou ani okolnosti týkající se bankovních účtů dodavatelů, toho, že dodavatel Nyx System nedisponoval finančními prostředky na úhradu vlastní daňové povinnosti, blokáce účtu společnosti Bewega a s tím spojená úhrada finančních prostředků žalobce na tento účet, ačkoli platba měla „patřit“ na účet společnosti Agentura Pacto.
52. Je nutné přisvědčit žalovanému, že existence podvodu na DPH byla v projednávaném případě bezpečně prokázána.
53. Pokud se týče vědomosti žalobce o zapojení v daňovém podvodu, krajský soud v zásadě přisvědčuje žalovanému ve všech jím dovozených objektivních okolnostech, přičemž námitky žalobce považuje za obecnou názorovou polemiku vedoucí k závěru o domnělé nesprávnosti závěrů žalovaného, avšak v zásadě bez bližší relevantní argumentace.
54. Krajský soud má na rozdíl od žalobce za to, že neověřování informací o dodavatelích je samo o sobě dostatečnou indicií, která v okamžiku sjednání či realizace obchodů mohla a měla žalobce upozornit na možný podvod na DPH. Žalovaným učiněná zjištění se totiž netýkají ryze obchodních rizik, ale celého souboru skutečností, které měly žalobce upozornit na možné nestandardní jednání. Jakkoli žalobce zdůrazňuje, že obchody se uzavíraly zejména na základě osobních kontaktů s obchodními zástupci, nelze přehlédnout, že právě v oblasti ověření osob jednajících za dodavatele postupoval minimálně nedbale. Krajský soud souhlasí

Shodu s prvopisem potvrzuje

se závěry žalovaného, že žalobce byl do obchodů vložen uměle, což vyplývá právě z již zmíněného zvoleného modelu obchodování. Tato okolnost jistě kromě toho, že vypovídá o existenci podvodu na DPH, je vodítkem k závěru o vědomosti žalobce o účasti na podvodném jednání. Krajskému soudu také neuniklo, že ačkoli žalobce na jednu stranu tvrdil v žalobě, že obchody se uzavíraly v zásadě na úrovni obchodních zástupců a neexistence internetových stránek dodavatelů tak nemůže být objektivní okolností, tvrdil zároveň, že odběratel žalobce KANERSTAV vznikl v roce 2010 a od počátku se zabývá úpravou betonářské oceli pro stavební činnost, tuto společnost je nutno zařadit mezi menší společnosti zpracovávající železo, materiál nakupovala společnost podle aktuální potřeby, což mělo za následek nedosažitelnost navázání obchodního vztahu s velkými, prověřenými dodavateli železa (např. Třinecké železárny). To nutilo KANERSTAV vyhledávat možné dodavatele zejména přes internet.

55. Krajský soud přitom nepovažuje za vnitřně rozporný závěr žalovaného, který zpochybňuje oprávnění pana D. jednat za společnost Agentura Pacto za situace, kdy dodání zboží touto společností není sporné. Otázka ověření oprávnění jednat za uvedenou společnost coby nestandardní/objektivní okolnost ve vztahu k existenci podvodu na DPH a vědomosti žalobce o účasti na něm nemá primárně vztah k otázce dodání zboží; nárok na odpočet DPH je totiž v projednávané věci odepřen právě z důvodu existence podvodu, nikoli neprokázání formálních podmínek pro nárok na odpočet. Námitky žalobce stran vytýkaného způsobu komunikace coby objektivní okolnosti svědčící o vědomosti žalobce o účasti na podvodu na DPH krajský soud považuje opět za pouhou názorovou polemiku nepodepřenou žádnou relevantní argumentací.
56. Pokud se týče absence smluvní dokumentace, ačkoliv lze primárně souhlasit s tím, že uzavírání smluv po telefonu či emailem může být obecně vzato obvyklé, nebyla podle krajského soudu tato skutečnost „vyvážena“ tím, že ke každé dodávce měl žalobce k dispozici písemnou fakturu vydanou dodavatelem obsahující razítko a podpis jednatele, potvrzené dodací listy a certifikáty. Existence faktur, dodacích listů a certifikátů může mít významný podíl při zkoumání faktické existence transakcí a jejich obsahu. Nicméně, v projednávané věci s ohledem na veškeré zjištěné skutečnosti, představuje rezignace na smluvní dokumentaci významný, byť dílčí prvek pro závěry o existenci podvodu na DPH. Proto se z hlediska opatření zamezením účasti na podvodu na DPH jedná o nedostatečný mechanismus.
57. Žalobce mimoto obecně rezignoval na kontrolní mechanismy, když v zásadě spoléhal na ověřování všech podstatných skutečností ze strany svého odběratele. Uvedené je však výsledkem právě onoho účelového zapojení žalobce coby umělého článku řetězce, které mělo možná ekonomický či jiný význam pro odběratele žalobce, avšak v zásadě nulový význam či pozitivní přínos (snad vyjma neoprávněného nároku na odpočet DPH) pro samotného žalobce.
58. Dále skutečnost, že žalobce hradil zboží na nezveřejněné účty, je jednak sama o sobě objektivní okolností a jednak svědčí o nulové obezřetnosti žalobce a nepřijetí rozumných opatření k zamezení účasti na podvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

59. Krajský soud tedy uzavírá, že neshledal důvodné ani žalobní námitky směřující do samotného prokázání existence podvodu na DPH ani co do závěrů o jeho vědomosti o účasti na podvodném jednání, když závěry daňových orgánů považuje ve všech těchto ohledech za zcela správně a dostatečně odůvodněné.
60. Krajský soud opakuje podrobněji také vypořádání jednotlivých námitek, jak byl zavázán zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2024, č.j. 6 Afs 3/2023-104. Dle NSS se krajský soud nezabýval žalobními námitkami uplatněnými k otázce, zda v řetězcích identifikovaných daňovými orgány chyběla daň, respektive zda došlo k narušení neutrality DPH v důsledku podvodného jednání, konkrétně šlo o argumenty žalobce, které rozporovaly závěry žalovaného o narušení neutrality DPH v obou řetězcích, tj. v řetězci A o prokázání daňové ztráty u společnosti Bewega a u společnosti Agentura Pacto. Krajský soud, nad rámec již výše uvedených závěrů konstatuje, že k této otázce se žalovaný podrobně vyjádřil v bodě [168] napadeného rozhodnutí, přičemž těmto závěrům krajský soud zcela přisvědčuje. Konkrétně jde o to, že společnost Bewega za zdaňovací období únor 2013 podala neúčinné daňové přiznání k DPH a za zdaňovací období březen 2013 daňové přiznání nepodala vůbec, logicky tedy nepřiznala ani intrakomunitární pořízení zboží. Společnost Agentura Pacto sice daňové přiznání k DPH za 1.čtvrtletí roku 2013 podala, ale vykázanou daňovou povinnost neuhradila, následně neuhradila ani daňovou povinnost vzešlou z kontrolního postupu správce daně, poté se stala nekontaktní. Z vykázané daňové povinnosti byla uhrazena jen část, a to formou daňové exekuce. Postup obou společností v řetězci A) splňuje podmínky narušení daňové neutrality a zároveň podmínky daňového podvodu dle výše citované judikatury SDEU, zvláště rozsudek ve věci *Finanzamt M* (viz bod 59 rozsudku).
61. K prokázání daňové ztráty v řetězci B) u společnosti Nyx Systém krajský soud upřesňuje, že této otázce se žalovaný podrobně věnoval v bodě [61] a [169] napadeného rozhodnutí a s tam uvedenými závěry se krajský soud ztotožňuje. Společnost Nyx System podala daňové přiznání k DPH za období duben-září 2013, za měsíc říjen 2013 daňové přiznání nepodala. V podaném daňovém přiznání za duben-září 2013 nepřiznala intrakomunitární pořízení zboží. Následně byla u společnosti zahájena daňová kontrola, z níž vzešla daňová povinnost stanovená správcem daně. Tuto uloženou daň společnost Nyx System nezaplatila a stala se nekontaktní. I postup společnosti Nyx System v řetězci B), tak jak byl popsán v napadeném rozhodnutí, splňuje dle krajského soudu zcela přesvědčivě podmínky narušení daňové neutrality a zároveň podmínky daňového podvodu, viz výše citovaná judikatura SDEU nebo např. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2021, č. j. 5 Afs 239/2020-46, ve věci *ExaSoft Holding, a.s.*
62. Krajský soud dále reaguje na námitku žalobce, proč pro něj byl zvolený model obchodování výhodný, k vysvětlení nestandardnosti zvoleného modelu obchodování, a zvláště vysvětlení žalobce z jakého důvodu došlo k úhradě zboží na účet subjektu odlišného od Agentury Pacto. K této otázce se krajský soud vyjádřil již v předchozím rozsudku, nyní opět v bodech 63 -65 rozsudku. Soud nad rámec již uvedeného zdůrazňuje, že skutečnost, že zvolený model obchodování byl pro žalobce výhodný i vysvětlení jeho nestandardnosti nemá žádnou souvislost se skutečností, že v obou řetězcích, jejichž součástí byl žalobce, žalovaný prokázal narušení daňové neutrality a existenci daňového podvodu, o němž žalobce věděl nebo vědět mohl. Judikatura k této otázce již byla výše uvedena zejména v bodech 50 - 59 rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Vysvětlení žalobce, proč došlo k úhradě zboží na účet subjektu odlišného od Agentury Pacto, když žalobce tvrdí, že k tomuto došlo omylem, je jen jednou z dílčích okolností. V případě, že by se jednalo o jedinou nestandardní okolnost, jistě by jako důkaz existence daňového podvodu neobstála. Nicméně, jak vyplývá z judikatury a jak je podrobně popsáno v bodě 66 rozsudku, jedná se pouze o jednu z okolností, které je třeba posoudit ve vzájemných souvislostech.

63. K námitce žalobce, že v rozhodném období nebylo ze strany správce daně nijak sankcionováno, když příjemce zdanitelného plnění (žalobce) uhradil platbu na jiný než zveřejněný účet, krajský soud konstatuje, že je povinností subjektu, který si nárokuje odpočet DPH jednat v souladu s povinnostmi uvedenými v ZDPH. Nad to, kdyby se v posuzované věci jednalo o jedinou nestandardní okolnost, pravděpodobně by jako důkaz existence daňového podvodu neobstála. Nicméně, jak je uvedeno výše, jde o jednu z několika okolností, které žalovaný posoudil ve vzájemných souvislostech a s jeho hodnocením se krajský soud ztotožnil.
64. Námitku, že žalovaný neprokázal nestandardnosti v obchodování, neboť nevedl dokazování za účelem objasnění, jak obchody v daném odvětví probíhají, má krajský soud za nedůvodnou. Prokázání nestandardních okolností a závěr o podvodu na DPH nebyl žalovaným argumentačně postaven na specificích obchodování s betonářskou ocelí, ale na několika nestandardních okolnostech, pečlivě popsaných v napadeném rozhodnutí, které ve svém souhrnu (nikoli izolovaně) vedly žalovaného k závěru, že obchodní transakce byly zatíženy daňovým podvodem, tak jak jej chápe judikatura NSS i SDEU výše uvedená. Na podporu nedůvodnosti námitky lze připomenout také závěry rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2021, č. j. 7 Afs 265/2020-61: *„Zdejší soud nesouhlasí ani s názorem stěžovatele, že rozhodnutí orgánů finanční správy jsou nepřezkoumatelná z důvodu absence rozboru a zjištění toho, jaký byl standard na trhu s betonářskou ocelí a jaký byl standard při obchodní činnosti stěžovatele. Výše popsané skutečnosti svědčí o tom, že stěžovatel o podvodu věděl, či vědět mohl a měl, a to aniž by bylo potřebné se detailně a podrobně zabývat situací na trhu s betonářskou ocelí či charakterem ostatní obchodní činnosti stěžovatele.“*
65. Pokud se týče námitky libovůle správce daně a tvrzeného legitimního očekávání žalobce, zabýval se po kasačním rozsudku krajský soud podrobně uvedenou námitkou. Za účelem projednání věci nařídil soud ústní jednání na 25. 3. 2026 a přezkoumal v tomto rozsahu napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a byl vázán právními názory vyslovenými v kasačním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2026, č.j. 6 Afs 41/2025-53.
66. U ústního jednání žalobce nejprve připomněl obsah žalobní námitky specifikované pod bodem 207 žaloby, a to, že námitka v sobě obsahuje dvě roviny, jednak rovinu zákazu libovůle, tedy rozdílného postoje správce daně a rovinu legitimního očekávání, neboť závěry správce daně, které zaujal u společnosti KANERSTAV, založily dobrou víru žalobce, že jeho věc bude posouzena shodně, jelikož se jednalo o úzce personálně propojené společnosti. Žalovaný doposud neřekl, v čem je věc žalobce jiná, a i pokud by takový argument snesl, je zde stále žalobcovo legitimní očekávání, neboť ze zprávy o daňové kontrole společnosti KANERSTAV vyplývá žalobci právo na předvídatelnost rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje

67. Žalovaný u ústního jednání uvedl, že trvá na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že jednotlivá daňová řízení jsou samostatnými řízeními, a proto v každém řízení správce daně posuzoval samostatně naplnění podmínek daňového odpočtu.
68. Krajský soud u ústního jednání doplnil dokazování, a to zprávou o daňové kontrole společnosti KANERSTAV č.j. 2356446/16/3218-62561-806388 ze dne 26. 4. 2016. Z tohoto důkazu soud zjistil, že předmětem daňové kontroly u uvedené společnosti byla daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářní rok 2012 a především, daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až říjen 2013.
69. V rámci kontrolních zjištění uvedených v této zprávě správce daně popsal, že společnost KANERSTAV provozuje činnost v oblasti výroby a dodávky betonářských výztuží, když jednateli a společníky firmy jsou Ing. Jana Kantorová a Libor Netrh. V rámci uvedené ekonomické činnosti firma KANERSTAV v předmětných zdaňovacích obdobích nakupovala betonářskou ocel mj. od žalobce s tím, že tyto nákupy tvořily *převážnou* část veškerého nákupu v těchto obdobích. Jednateli žalobce byli v té době Ing. Jana Kantorová a Ing. Vlastimil Kantor. Jediným společníkem žalobce byl Ing. Vlastimil Kantor. Firmy AUTOKANTOR a KANERSTAV mají totožnou adresu sídla. Dále správce daně popsal, že od února 2013 začal žalobce obchodovat s komoditou betonářské oceli, a to od společností BEWEGA s. r. o., Agentury Pacto s. r. o., NUBARRON, a. s. a Nyx Systém s. r. o., přičemž takto nakoupenou ocel žalobce přeprodával společnosti KANERSTAV.
70. Podle správce daně bylo šetřením zjištěno, že není pochybnost o tom, že by fakturovaný materiál (betonářská ocel) jako takový existoval, ale společným pro správce daně rizikovým faktorem uvedených dodavatelů jsou zejména ty skutečnosti, že uvedené firmy dodavatelů jsou pro místně příslušné správce nekontaktní, neplnily své zákonné povinnosti vůči správci daně, resp. byly vedeny na virtuálních sídlech, což v kombinaci se značně rizikovou a k daňovým podvodům na DPH náchylnou komoditou betonářské oceli, vedlo správce daně k obezřetnému postupu. K tomu správce daně dále uvedl, že s ohledem na to, jakým způsobem měly probíhat obchodní případy, nemohl své šetření omezit pouze na plátce a jeho přímé dodavatele, ale bylo nutné provést rozsáhlejší šetření, kdy v rámci šetření postupných přeprodeje oceli v dodavatelských řetězcích uvedených firem byly konkrétní úkony správce daně prováděny v rámci postupů při správě daní vedených u žalobce, firmy AUTOKANTOR. Správce daně dále výslovně uvedl, že *s ohledem na personální provázanost obou firem podle správce daně lze předpokládat povědomí o stavu a důvodech šetření u obou těchto firem, které bylo prováděno následně správcem daně vyjmenovanými úkony*.
71. Správce daně poté po přehledu provedených úkonů bez dalšího uzavřel, že na základě provedeného šetření lze konstatovat, že správcem daně nebyly zjištěny skutečnosti, které by mu svým charakterem umožňovaly neuznat uplatněný nárok na odpočet daně z přijatých plnění.
72. Žalobce poukázal na časovou souvislost se zprávou o daňové kontrole žalobce a na skutkovou a personální podobnost. Žalovaný konstatoval, že i přes blízkou časovou souvislost následně u žalobce probíhalo robustní odvolací řízení, kde došlo k posunu ve skutkovém stavu. Jiné důkazy žalobce ani žalovaný nenavrhli.

73. Krajský soud vázán závěry zrušujícího rozsudku NSS, po provedeném dokazování u ústního jednání dne 25. 3. 2026, věcně posoudil námitku libovůle správce daně spočívající v tom, že na podkladě totožného skutkového stavu dospěl k nedůvodně rozdílným závěrům u žalobce a u jeho odběratele (společnosti KANERSTAV). Zohlednil přitom obsah přezkoumávané žalobní námitky, jak jej u ústního jednání připomněl žalobce, tj. že námitka v sobě obsahuje dvě roviny, a to rovinu zákazu libovůle a rovinu legitimního očekávání.
74. Pokud jde o část námitky týkající se legitimního očekávání, má krajský soud za to, že je nutné posoudit její důvodnost optikou existence správní praxe, která by mohla vést ke vzniku legitimního očekávání. Judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu již konstantně přiznává praxi správních orgánů určitou normativní sílu (srov. např. Nález ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, N 18/48 SbNU 195, kauza francouzských zaměstnanců a jejich účasti na sociálním pojištění, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005–57, publ. pod č. 605/2005 Sb. NSS). Normativní síla správní praxe vychází z pojetí zákona v materiálním smyslu. Zákon v materiálním smyslu je tvořen nejen textem právního předpisu, ale i tím, jak je tento text vykládá a aplikuje praxe. Od zákona a na něj navazující konstantní správní praxe se odvíjí důvěra adresátů právních norem v právo. Uvedené samozřejmě neznámá nezměnitelnost správní praxe. Znamená to pouze zásadní omezení možností se od praxe odchýlit, dané předně zákazem retroaktivity. Změna správní praxe musí být zásadně učiněna do budoucna, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005–57, publ. pod č. 605/2005 Sb. NSS).
75. Co přesně tvoří správní praxi vymezil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006–132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS: *„[S]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“*
76. K povaze otázky vzniku legitimního očekávání se rozšířený senát vyjádřil tak, že *„to, zda mohlo vzniknout legitimní očekávání, je pak zcela evidentně otázkou skutkovou. Určit, zda existovalo určité očekávání a zda takové očekávání bylo legitimní, vyžaduje zjišťovat mnoho skutečností. Jasná (pochybnosti nevzbuzující) slova zákona samozřejmě předčí (překonají) jakékoliv očekávání, ať už vzniklo jakkoliv. Rovněž ohlášení relevantní změny praxe vylučuje veškeré očekávání založené na předchozích postupech.“*
77. Závěry rozšířeného senátu aplikoval šestý senát Nejvyššího správního soudu v navazujícím rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006–159, publ. pod č. 2059/2010 Sb. NSS. V bodě 51 soud uvedl podmínky, za kterých je důvěra ve správní praxi chráněna: *„Jako skutkový základ pro ochranu oprávněné důvěry ve správním právu [doktrína] vyžaduje: a) existenci podkladu pro oprávněnou důvěru, jímž chápe v první řadě správní akt, dále pak předběžné opatření, veřejnoprávní smlouvu, příslib správního orgánu, informaci, či jiná faktická jednání správního orgánu, b) vědomí existence tohoto podkladu u adresáta, který se domáhá ochrany své oprávněné důvěry, c) již existující využití oprávněné důvěry ve smyslu již učiněné dispozice (ochrana oprávněného očekávání je totiž chápána primárně jako ochrana v dobré víře učiněných dispozic, nikoliv zamýšlená dispozice), a konečně d) kauzální nexus mezi výše uvedenými body.* Shodu s prvopisem potvrzuje

Vedle toho pak je namístě podle německého pojetí při splnění tohoto skutkového základu zkoumat ochranyhodnost takové důvěry, a to s ohledem na dva komponenty – jednak s ohledem na, zkráceně řečeno, míru „spoluzavinění“ adresáta správního jednání na tom, že je toto jednání nutno změnit, jednak s ohledem na již známé vážení zájmů státu a případných třetích osob.“

78. Ve světle uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že výsledek daňové kontroly společnosti KANERSTAV nemohl u žalobce založit legitimní očekávání, neboť se u správce daně nejednalo o „ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost“, ale o konkrétní výsledek jedné daňové kontroly, za situace, kdy jednotlivá daňová řízení jsou samostatnými řízeními.
79. K části námitky týkající se libovůle správce daně, po provedeném dokazování zprávou o daňové kontrole společnosti KANERSTAV, dospěl krajský soud k následujícím závěrům.
80. Dle § 8 odst. 2 daňového řádu *Správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.* Toto ustanovení je zjevně inspirováno výslovnou úpravou uvedenou ve správním řádu (§2 odst. 4 správního řádu) a vyjadřuje princip, který je jedním ze znaků právního státu. Souvisí s rovným přístupem k osobám zúčastněným na správě daní, chrání jejich právní jistotu a celkovou důvěru v postupy veřejné správy a v právní řád vůbec. Soudní praxe požívá též pojmů „oprávněné očekávání“, „oprávněná důvěra v právo“, „zákaz překvapivých rozhodnutí“, „ustálená rozhodovací praxe“ apod. V právním státu je důvodné očekávat od veřejné moci, že bude postupovat jen na základě zákona a zákonným způsobem, nebude jednat svévolně, nýbrž stabilně, předvídatelně a s vědomím, že naplňuje důvěru jednotlivců ve stát a jeho instituce, hodnověrně a spolehlivě. Každý předpokládá, že akty veřejné moci jsou správné a závazné, že orgány veřejné moci postupují spravedlivě a hledají věcně správná a rozumná řešení, chovají se vůči adresátům práv a povinností slušně a vstřícně, přiměřeně a zdrženlivě, jednají bez zbytečných průtahů, své rozhodnutí dostatečným způsobem zdůvodní, jinými slovy, že veřejná moc funguje tak, aby garantovala dodržování a prosazení objektivního práva, ochranu veřejných i soukromých subjektivních práv a v případech jejich porušení rychlé a efektivní znovuoobnovení právního stavu. (BAXA, J., DRÁB, O., KANIOVÁ, L. a kolektiv, Daňový řád. Komentář, Wolters Kluwer, Praha: 2010)
81. K uvedenému se vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 As 91/2015-47 ze dne 20. 8. 2015, v němž uvedl: *„Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za nutné připomenout, že správní řád z roku 2004 obsahuje ve své Části první, hlavě II základní zásady, které jsou určující pro činnost správních orgánů. Konkrétně (mezi jiným) § 4 odst. 1 a § 8 stanoví, že veřejná správa je službou veřejnosti, správní orgány jsou povinny koordinovat své postupy a spolupracovat v zájmu naplnění požadavků dobré správy. Uvedená ustanovení odrážejí **principy dobré správy** (zvýrazněno krajským soudem), které jsou aplikovatelné jednak v horizontální rovině mezi vykonavateli veřejné správy, jednak ve vertikálním vztahu mezi veřejnou správou a jejími adresáty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008–49, publ. pod č. 1746/2009 Sb. NSS). Mezi tyto principy lze zařadit zejména soulad s právem, nestrannost, včasnost, předvídatelnost, přesvědčivost, přiměřenost, efektivnost, odpovědnost, otevřenost a vstřícnost. Takto byly vymezeny principy dobré správy veřejným ochráncem práv na konferenci Principy dobré správy konané dne 22. 3. 2006 (viz Principy dobré správy, Sborník příspěvků přednesených na pracovní konferenci, Masarykova univerzita, Brno, 2006, ISBN 80–210–4001–7); blíže také viz <http://www.ochrance.cz/stiznosti-na-urady/pripady>.* Shodu s prvopisem potvrzuje

[a-stanoviska-ochrance/principy-dobre-spravy/](http://www.ombudsman.europa.eu/cs/resources/code.faces#/page/1). Za zásadní zdroj při vymezení těchto principů lze mj. považovat Evropský kodex řádné správní praxe schválený usnesením Evropského parlamentu ze dne 6. 9. 2001 (dostupný na <http://www.ombudsman.europa.eu/cs/resources/code.faces#/page/1>).“

82. Nejprve musí krajský soud zdůraznit, že, jak připomněl u ústního jednání, žalobce již v odvolání proti předmětným platebním výměřům poukázal na odlišný postup správce daně v případě společnosti KANERSTAV jakožto jeho odběratele, personálně propojeného, při zkoumání shodných zdaňovacích období. Jakkoli je krajský soud vázán závěry kasačního rozsudku, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se v něm uvedenými výtkami žalovaný nezabýval, nelze bez dalšího uvedené výtky žalobce vznesené v odvolání pominout. Pro žalovaného měly být minimálně indicií k přezkumu uvedené otázky.
83. Optikou shora uvedených východisek má krajský soud za to, že námitka žalobce poukazující na odlišný přístup správce daně ve věci žalobce a ve věci personálně propojené společnosti KANERSTAV je důvodná. Krajský soud má za to, že správce daně svým postupem, kdy v rámci daňové kontroly u společnosti KANERSTAV, jejíž výsledky předcházely ukončení daňové kontroly u žalobce, dospěl *bez dalšího* k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti bránící přiznání nadměrného odpočtu uvedené společnosti, bez toho, aby tyto závěry jakkoli promítl do zjištění činěných v rámci daňové kontroly u žalobce, porušil shora vymezené principy dobré správy, které je třeba aplikovat i v nyní projednávané věci.
84. V té souvislosti je třeba poukázat zejména na to, že v rámci zprávy o daňové kontrole společnosti KANERSTAV správce daně uvedl, že bylo šetřením zjištěno, že není pochybnost o tom, že by fakturovaný materiál (betonářská ocel) jako takový existoval, ale že společným pro správce daně rizikovým faktorem uvedených dodavatelů jsou zejména ty skutečnosti, že uvedené firmy dodavatelů jsou pro místně příslušné správce nekontaktní, neplnily své zákonné povinnosti vůči správci daně, resp. byly vedeny na virtuálních sídlech, což v kombinaci se značně rizikovou a k daňovým podvodům na DPH náchylnou komoditou betonářské oceli, vedlo správce daně k obezřetnému postupu. K tomu správce daně dále uvedl, že s ohledem na to, jakým způsobem měly probíhat obchodní případy, nemohl své šetření omezit pouze na plátce a jeho přímé dodavatele, ale bylo nutné provést rozsáhlejší šetření, kdy v rámci šetření postupných přeprodejců oceli v dodavatelských řetězcích uvedených firem byly konkrétní úkony správce daně prováděny v rámci postupů při správě daní vedených u žalobce, firmy AUTOKANTOR. Správce daně dále výslovně uvedl, že s ohledem na personální provázanost obou firem podle správce daně lze předpokládat povědomí o stavu a důvodech šetření u obou těchto firem, které bylo prováděno následně správcem daně vyjmenovanými úkony.
85. Jakkoli tedy měl správce daně určité pochybnosti o zákonnosti požadovaného nadměrného odpočtu společností KANERSTAV a vycházel v tomto směru z úkonů prováděných u žalobce, následně bez dalšího uzavřel, že jsou u společnosti KANERSTAV dány podmínky pro uplatnění nadměrného odpočtu daně.
86. Jestliže však v rámci svých postupů správce daně uzavřel (dříve, než ukončil daňovou kontrolu u žalobce), že nejsou dány podmínky pro odmítnutí nároku na nadměrný odpočet u společnosti KANERSTAV, došlo v té souvislosti následným postupem správce daně

Shodu s prvopisem potvrzuje

v daňovém řízení žalobce podle krajského soudu také k porušení dikce § 8 odst. 2 daňového řádu. Přestože šlo o relativně samostatná daňová řízení, bylo na správci daně, kterým byl *tentýž správce daně u obou společností*, aby v případě tak úzkého propojení personálního o obchodního, jako bylo mezi žalobcem a společností KANERSTAV, v daňovém řízení vedeném s žalobcem vysvětlil, na základě jakých skutečností dospěl k diametrálně odlišným závěrům o výsledku daňové kontroly než u společnosti KANERSTAV. To však správce daně neučinil. Žalovaný poté tento postup správce daně aproboval, ačkoliv minimálně na podkladě odvolání žalobce musel mít povědomí o výsledcích obou daňových řízení a minimálně indicie o zcela rozdílném závěru těchto kontrol. Rozhodnutí správce daně ve věci KANERSTAV bylo přijato ve věci téhož obchodního řetězce, týchž dodávek téhož zboží za totožné zdaňovací období. Bylo proto nezbytné, aby správce daně v rámci daňového řízení žalobce vysvětlil odlišnosti, vedoucí k rozdílnému závěru. Neučinil-li tak správce daně, měl tak učinit následně žalovaný v napadeném rozhodnutí. Pouze tím totiž mohly být vyvráceny pochybnosti žalobce o libovůli správce daně. Dle názoru krajského soudu v posuzovaném případě správce daně i žalovaný neodůvodněním odlišných závěrů o výsledku daňové kontroly u žalovaného a u společnosti KANERSTAV porušili ustanovení o řízení před správním orgánem, tj. zejména § 8 odst. 2 daňového řádu a principy dobré správy. Následkem uvedeného je nezákonnost napadeného rozhodnutí, vedoucí k nutnosti jeho zrušení.

87. Jakkoli tedy soud dospěl optikou vznesených žalobních bodů k závěru, že napadené rozhodnutí ob stojí jak v otázce existence daňového podvodu, tak vědomosti žalobce o účasti na něm, nemůže ze všech shora uvedených důvodů obstát pro nezákonnost spočívající v nevyřádkání odlišností závěrů správce daně v rámci posuzování nároku na odpočet daně u společnosti KANERSTAV a žalobce. Uvedené posouzení může mít zcela zásadní vliv na posouzení samotné podstaty žalobcem uplatňovaného nároku na odpočet daně.
88. Krajský soud se dále opětovně zabýval otázkou uplynutí lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 5 daňového řádu, ve světle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2023, č.j. 9 Afs 95/2021-64, když maximální 10-ti letá lhůta pro stanovení daně ve smyslu citovaného ustanovení ve vztahu k projednávaným daňovým povinnostem uplynula v průběhu probíhajícího soudního řízení, a to zejména s ohledem na to, že soud ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vychází podle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
89. Krajský soud má za to, že pokud by shledal žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek za nedůvodnou, nebylo by možné k uplynutí lhůty pro stanovení daně v průběhu soudního řízení přihlídnout, neboť z pohledu premisy stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. bylo napadené rozhodnutí vydáno před uplynutím lhůty pro stanovení daně.
90. V projednávané věci však krajský soud shledal žalobu důvodnou a rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí. Za této situace krajský soud zvažoval, nakolik zohlednit skutečnost uplynutí lhůty pro stanovení daně v průběhu soudního řízení a dospěl k závěru, že právní mocí tohoto rozsudku dojde k obnovení pravomocného řízení a žalovaný by byl s ohledem na § 148 odst. 5 daňového řádu nucen rozhodnout o zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení. S ohledem na tuto skutečnost má krajský soud za to, že pouhé vrácení věci Shodu s prvopisem potvrzuje

žalovanému k dalšímu řízení by bylo pouhým formalismem, neboť krajský soud je za této situace oprávněn (i povinen) rozhodnout o zrušení také prvostupňového rozhodnutí, a to v souladu se zásadou procesní ekonomie. Tento postup již aproboval také NSS např. v rozsudku ze dne 10. 1. 2024, č. j. 4 Afs 132/2020-42, bod 66 a rovněž souhlasil s tímto postupem krajského soudu i ve zrušujícím rozsudku ze dne 8. 1. 2026, č.j. 6 Afs 41/2025-53.

Závěr a náklady řízení

91. Krajský soud tedy ze všech uvedených důvodů zrušil ve smyslu § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak také předcházející rozhodnutí správce daně.
92. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč, a dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.
93. Za úkony zástupce žalobce učiněné do 31. 12. 2024 činí odměna za jeden úkon právní služby částku 3 100 Kč podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024.
94. Zástupce žalobce učinil od počátku řízení do 31. 12. 2024 tyto honorovatelné úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, replika žalobce k vyjádření žalovaného k žalobě, podání kasační stížnosti, 2 repliky žalobce k vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti, celkem tedy 6 úkonů právní služby. Za každý z těchto úkonů právní služby pak náleží režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky ve znění účinném do 31. 12. 2024. Za uvedené úkony tak činí odměna částku 20 400 Kč.
95. Po 1. 1. 2025 učinil zástupce žalobce tři honorovatelné úkony právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti, replika ke kasační stížnosti a účast na ústním jednání dne 25. 3. 2026. Podle § 10b odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025 se považuje za tarifní hodnotu ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších věci projednávaných podle s. ř. s., jde-li o rozhodnutí vydané správcem daně, výše peněžitého plnění nebo cena věci anebo práva, nejvýše však částka 500 000 Kč. S ohledem na to, že v projednávané věci se spor vede o dodatečné platební výměry, jimiž byla doměřena daň z přidané hodnoty a současně vznikla povinnost uhradit penále v celkové výši 1 597 291 Kč, činí tarifní hodnota částku 500 000 Kč, tudíž za jeden úkon právní služby činí sazba mimosmluvní odměny podle § 7 bod 6 vyhlášky částku 10 300 Kč. Za tento úkon dále náleží režijní paušál ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025. Za uvedené úkony po 1. 1. 2025 tak činí odměna částku 32 250 Kč.
96. Zároveň je třeba nahradit cestovné zástupce žalobce k ústnímu jednání dne 25. 3. 2026 a ztrátu času v souvislosti s tímto jednáním. Cestovné činí při vzdálenosti 230 km, prokázané ceně 46,90 Kč za 1 litr pohonných hmot, sazbě náhrady za užívání motorového vozidla ve výši 5,90 Kč podle § 1 písm. b) vyhl. č. 573/2025 Sb. a průměrné spotřebě vozidla ve výši 9,3 l/100 km částku 2 460,19 Kč (náhrada za ujeté kilometry ve výši 1 003,19 Kč, náhrada za užívání vozidla ve výši 1 357 Kč a náhrada za parkovné ve výši 100 Kč).

Shodu s prvopisem potvrzuje

97. Náhrada za ztrátu času v souvislosti s tímto jednáním činí celkem částku 900 Kč, tj. 6 půlhodin po 150 Kč podle § 14 odst. 3 vyhlášky ve znění účinném od 1. 1. 2025.
98. Celkem tedy činí náklady řízení včetně DPH a včetně zaplacených soudních poplatků částku 75 772 Kč.
99. Soud proto žalovaného k zaplacení účelně vynaložených nákladů v uvedené výši zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s.
100. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 25. března 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu